

Poslední dobou mám pocit, že jen sedím ve vakuu každodenní rutiny a život mi protéká mezi prsty. Vždycky jsem ale takový nebyl...

Prvních patnáct, dvacet let jsem byl relativně šťastný človíček. Každou chvíli u nás někdo byl. Zvláště o prázdninách. A díky tomu se mi zdál život – i přes můj handicap – snesitelnější, tráva zelenější a voňavější, slunce méně žhavé, jídlo chutnější, cukroví větší a náplň v něm poctivější i lepší, pořady v televizi zábavnější... Také ženy a lidi vůbec se mi v době dětství a puberty zdáli upřímnější, otevřenější.

Změnil jsem se až pod tíhou několika na sobě nezávislých událostí.

Začalo to v mých sedmnácti letech, kdy někteří mí příbuzní a kamarádi dokončili základní školu a já jsem si uvědomil, že už nikdy nic nebude jako dřív. Do té doby náš dům fungoval jako „průchodák“. Ale teď...?!

Jsem většinou sám.

I narození potomků mnoha mým blízkým, s nimiž jsem vyrůstal, mi bolestně připomnělo fakt, že nikdy nebudu mít přítelkyni ani děti.

Další pokles do hlubin černých myšlenek a celkové nespokojenosti se světem následoval, když nám umřela šestnáctiletá fenka dlouhosrstého jezevčíka. Tenkrát začaly mé první psychické problémy. Bál jsem se ve vaně, byl jsem schopný se přetočit a utopit. Dnes už je to lepší. Poslední rána přišla před třemi roky, kdy mi umřela nejlepší teta na světě. S ní jako by ze mě odešel všechn smích i poslední radost ze života, která mi ještě zbývala. Dnes je to o něco snesitelnější, protože ke mně jezdí dvakrát týdně na tři hodiny asistentky. Ale pokud jde o procházky, celý Zábřeh projdeme za měsíc a až do Olomouce se asistentky se mnou neodvažují. Do žádných obchodů nechci, protože „chodit“ po jakémkoliv obchodě mi přijde zvláštní. Nevím, co bych tam kupoval. Leda večeři.

Do této chvíle byly mé literární výtvořky spíše takové výkřiky do tmy nebo ponuré scénáře, kterým se čtenáři často nevěřičně smějí. Ostatně i já doufám, že žádná z mých katastrofických předpovědí nenastane a každý sejde z tohoto světa přirozeně, a ne na následky nějaké globální pohromy. Ale člověk nikdy neví. Mnozí lidé o nějaké hrozbě, která může přijít třeba z vesmíru,

ani netuší. Možná by se pak v těch letech, která nám zbývají, chovali k sobě líp.

Tento zcela otevřený text píšu, protože stále doufám... Snad mi pomůže, aby lidé lépe pochopili moji rozmlácenou duši a dívali se na mé psaní trochu jinak. Možná se pak také najde někdo, komu se podaří vrátit světlo do mé temné duše, a hurónský řehot znovu ovládne mé rty. Člověk má mít sny. Když mi někdo pomůže uchovit vlastní život a prožít jeho zbytek naplno, budu úplně šťastný.

Když Ti vesmír nedal to, co si přeješ, tak pro tebe chystá něco lepšího. Jsem vězněn ve svém těle, překročím svůj stín a ukážu všem, že hranice jsou v mapách, ne v mých myšlenkách!

„Chceš napít?“

Podívám se na mámu a ona pochopí, že ne. Stejně se chtěla jen ujistit, že bude mít klid na svůj televizní pořad. Jasně, budu spisovatelem. Ve svých příbězích můžu být pilotem a obletět celý svět, nejlepším hráčem amerického fotbalu, uznávaným odborníkem přes fyziku. Můžu objevit nový živočišný druh, anebo taky způsobit katastrofu. Děkuji Ti, vesmíre.

Text: **Aneta Bernatská**

VESMÍR

MARTIN:

Víš, mám takové životní motto: když to nezkusíš, tak to nezjistíš a nic nezískáš. To se týká všeho, o co se v životě pokouším. Bez tohoto hesla bych Tě nikdy nenašel. A vlastně by se nestalo nic z toho, co teď prožívám v autorském psaní. A ještě doufám, že se mi minimálně dvě věci povedou. Najdu přítelkyni. A když ne přítelkyni, tak klášter. Do ústavu nebo do nemocnice opravdu nechci. A jestli mám být celý život bez ženy, tak bych chtěl umřít co nejbližší k Bohu. Zvláštní. Ani nevím, proč to píšu zrovna Tobě. Promiň.

DANA:

Vážím si Tvé důvěry.

MARTIN:

Asi si uvědomuju, že většina lidí kolem mě je o dost starší, než jsem já. Takže až já budu starý, tak mí známí a hlavně rodiče budou nahoře. Proto nevím, komu bych to měl říct, aby se mi povedlo dostat se do kláštera. A navíc člověk musí cítit určitou pozitivní energii u druhého člověka, aby se mu svěřil s něčím tak intimním. Promiň, zase jsem se rozepsal víc, než jsem chtěl, a akorát Tě zdržuju.

DANA:

Ne. Píšeš mi moc hezky a upřímně. Tak, jak jsem si vždycy přála, abys psal i své povídky.

MARTIN:

Vždyť je zase pozdě.

DANA:

Jen jsi nenapravitelný bambula...

MARTIN:

Víš, nechtěl bych se svěřit někomu, kdo by se mi pak vysmál. To je pro mě opravdu důležité, stejně jako to motto.

DANA:

Mám Tě ráda.

MARTIN:

Taky Tě mám moc rád. Nevím, jak to říct, a nechci, aby to vyznělo jinak, než myslím. Ale mám pocit, že mezi

námi je to podobné jako mezi Tebou a Arnoštem Lustigem. Jen ne tak hluboké, bohužel. Tvou koprovku nikdy neochutnám a nikdy si nesesdu u Tebe doma na místo, kde sedával Arnošt.

DANA:

Máš pravdu. Je to jiné.

MARTIN:

A nikdy si k Tobě nedovolím to, co jste si k sobě dovolili vy dva. A o tom právě obrovské přátelství je. Víš, já jsem měl hodně kamarádů, ale vždycky jsem se bál poslat někoho kamsi, když mě rozzlobil, aby se na mě ten druhý nenaštval. U vás dvou jsem měl pocit, že i kdybyste se spolu nepohodli, spíš se tomu zasmějete, protože v hloubi duše víte, že ani jeden to nemyslíte úplně vážně, a to je na tom všem to nejlepší.

DANA:

To jsi napsal moc krásně. Dám to do té naší knihy. Do části našich dálkových rozhovorů, které dokreslují Tvé povídky. Opravdu souhlasíš?

MARTIN:

Bylo by to super. Opravdu nemám co ztratit. Také bych Ti chtěl poděkovat nejen za tu knihu, ale za Arnošta jako člověka vůbec. Jak jsem říkal, znal jsem ho jen z televize. Ty jsi mi Arnošta přiblížila.

DANA:

Moc ráda.

MARTIN:

Když vidím vztahy dnes, tak se vůbec divím, že se ještě rodí děti. Natož aby mezi dvěma lidmi – a navíc ještě opačného pohlaví – vzniklo tak silné přátelství. Když jsem četl Živla Lustiga a vy jste byli spolu, tak jsem se celou tu pasáž usmíval a říkal si, že to není možný... taková síla lásky a přátelství, taková power of love. Člověk jako Arnošt Ti musí zůstat v srdci celý život. Já už ho tam mám díky Tobě taky.

DANA:

Budu tam mít i Tebe.

Už někoho mám... 20:06

Nechci se vzít... 13:36

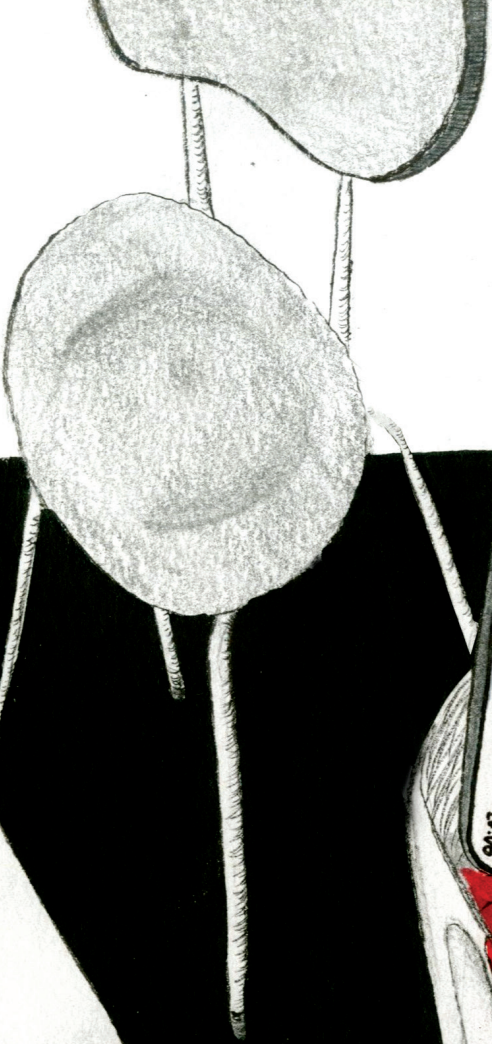
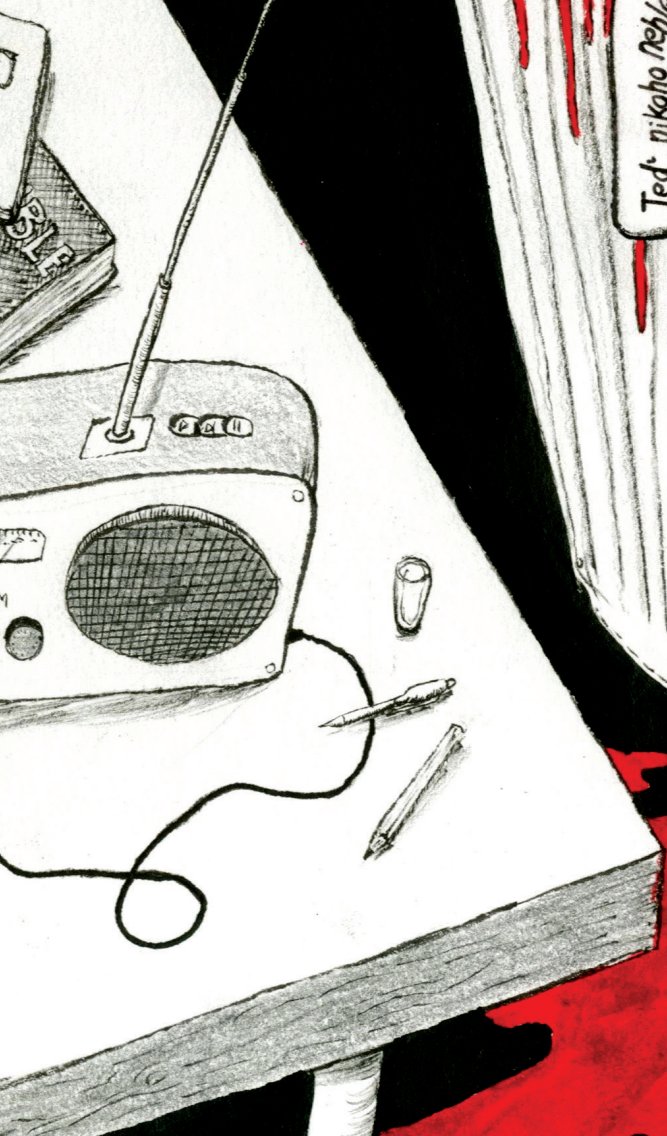
Jsi příliš daleko: (10:18

Promiň, nejsi můj typ. 14:10

Jsi na mě moc stará. 19:07

Tedy nikoho nehledám. 7:35

Nemám zájem. 15:12

Je ponuro, pod mrakem. V srdci šrámy po velkých, neuskutečněných láskách. Bolest tryská z jizev jako voda z fontány smutku. A ve slabinách pnutí od věčné touhy. Z reproduktorů zní hloubavý Tomáš Klus a jeho Dopis:

„Píšu ti proto, že mě trápí spousta věcí... Trápí mě, že mě lidi nechápou...“

Díky, Tomáši, bez tebe bych tyhle chvíle vůbec nedával. Hlava se potácí mezi hlubokým zklamáním a velkým nasráním. Není nic horšího, než když každý den sedíte u seznamky a píšete:

Ahoj, jmenuji se Martin. Je mi 36 let a jsem od narození na vozíku (dětská mozková obrna). Hledám partnerku na reálný vztah. Na blízko či na dálku – záleží na domluvě... A odpověď?

Bud' nic, nebo: *Nemám zájem. Někdy ze soucitu připojí: Jsi moc daleko, moc mladý, moc starý... Ted' nikoho nehledám nebo Jsem zklamaná a nechci se vázat.*

Ovšem nejhorší je, když ženy dají naději a potom přestanou psát. Nebo po nějaké době oznámí: *Já už někoho mám.* Prvních pět let jsem to dokázal unést, ale když se to opakuje jedenáct let v různých obměnách, tak si už připadám jako věc. Ne jako člověk... Prý si mám najít sobě rovnou. Jenže mně vůbec neslouží nohy, takže by to musela být dívka po úrazu páteře. Super nápad! Ne, opravdu nejsem vybíravý. Ale má to hned několik zádrhelů.

Ten hlavní je, že si vůbec nedokážu představit, jak by to vypadalo při intimnostech.

„Pane asistente, máme chuť. Můžete nám pomoci?“

Potom: „Pane asistente, můžete nás obléct?“ Nepřipadá vám to trapné? A když se mi nějaká žena „mého druhu“ líbila, stejně to nevyšlo, protože vozíčkářky uvažují podobně jako já. Touží po životě se zdravými partnery.

Milé ženy, které jsem za těch jedenáct let potkal, chápu váš postoj. Nechcete mrzáka. Ale co byste dělaly na mém místě? Víte, teď se ta samota dá ještě snést, ale za pár let, až nebudu mít ani mámu, to bude ještě horší... Člověk by neměl zůstat na světě sám, ať už je na vozíku, nebo ne.

Je ponuro, pod mrakem. Z reproduktorů zní Dopis Tomáše Kluse: *„Píšu ti, protože mi schází tvoje síla a tvý pastelový oči...“* A ve slabinách pnutí od věčné touhy. Od nikdy nekončící, neukojené touhy...

Lásko moje, kde jsi?! Kde jsi...